

ning, at det høje Folkething har fundet sig foranlediget til at optage — jeg vil ikke sige den nuværende — men dog en lille bitte Bornholms-Bæbning i sit Forslag. Den ærede Minister — og det Samme er Tilfældet med hans nærmeste Forgjænger — har ment at maatte „nedlægge Bornholms Bæbning af Hensyn til de Krav, som Forsvarsvæsenet stiller til Landets finansielle Kræfter, og hvorfor man tror at maatte indføre Besparelser, hvor det kan ske uden i væsentlig Grad at svække Rigets Forsvarskræfter.“ Man har i sin Tid anført denne Grund for mig, og jeg har ogsaa sagt, at det var en Selvfølge, at der her var et Punkt, hvorpaa der kunde ske en Besparelse, naar man virkelig kan anvende Pengene paa en bedre og Landets Forsvar mere betryggende Maade. Men jeg maa dog tillade mig, kjændt jeg tidligere har udtalt mig saaledes, at sige et Par Ord om denne Sag. Men det at hedde „Bæbning“ giver en Afbelling en vis Karakter, som ikke er heldig, og som ogsaa Bornholms Bæbning bærer paa. Jeg maa imidlertid erindre om, at der efter den nu gjældende Lovbestemmelse ikke maa findes nogen Mand i Bornholms Bæbning, som ikke har staaet 2 Aar i Hæren, i en eller anden Afdeling, Husarer, Garder, Fodfolk o. desl. Kort sagt, i alle Afdelinger uddannes Bornholmeren paa samme Maade som de andre Bærnepligtige, inden han overføres til Bæbningen. Mandstabet er altsaa fuldstændig det samme som Hærens i enhver Henseende. Kadrene derimod ere svagere; der mangler Befalingsmænd der ligesom i Hæren, dog i endnu højere Grad, fordi Betingelserne for Befalingsmændene ere endnu slettere her end andet Steds. Lieutenanterne faae nemlig kun 1 Aar, for hver Dag, de indfalder, og da de kun indfalder 16 Dage i Løbet af 2 Aar, ville de Herrer se, at den Gage, de have, reduceres til 8 Aar, om Aaret, hvilket er Noget, man ikke kan tænke sig, at unge ærgjerrige Mennesker stræbe efter at opnaae. Forholdene ere imidlertid derovre saaledes, at det ved at give et passende Honorar, Størrelsen skal jeg ikke komme ind paa, vilde blive mindre vanskeligt at faae Befalingsmænd derovre. Der er en hel Del af den Klasse, hvor man nærmest maatte søge Befalingsmændene, nemlig de unge Mennesker, som ere større eller mindre Giendomme, som vilde sætte Pris paa at være Befalingsmænd, naar man ved at yde et passende Honorar viste, at man lagde Vægt paa Stillingen. Men alene det, at de skulle modtage den ubetydelige Douceur, trykker Stillingen nedad. Forholdet stiller sig for mig saaledes, hvad Bornholms Bæbning angaar, at dersom vi vare overlegne til Søs, — net, jeg vil gaa ud fra det modtagne Forhold, dersom vi ikke havde Magten til Søs, hvad der er det sandsynligste, vilde den ærede Minister ikke kunne faae Bornholmerne over til Hæren; saa maa de blive derovre og kunne ikke bidrage til Dens Forsvar, fordi de ingen Kadres beholde.

Med den nuværende Ordning af 1 Bataillon Fodfolk, 2 Batterier Artilleri og 1 Eskadron paa 100 Mand vil man, hvis man har dygtige Befalingsmænd, kunne sværge et mindre Angreb. Naturligvis kan man sende en saadan Styrke derhen, at Tjenden kan bemægtige sig Den, men det vil dog altid koste ham nogen Uleilighed, idet at Bornholms Størrelse er af den Bessaffenhed, at der er stor Sandsynlighed for, at man altid i rette Tid vil kunne møde Tjenden paa Landingsstedet, ikke at tale om, at man bedst kjender de Steder, hvor Landsætningen kan finde Sted, og kan bedømme Strøm og Veirforhold, og der er altsaa Sandsynlighed for, at man kan komme tilstede i en saadan Tid, at der vil kunne leveres et Slag, Batailljeller hvad man nu vil kalde det. Det er muligt, at disse Folk vilde blive overvundne, det er endog sandsynligt, at man vil sende en saadan Styrke imod dem, at dette sker; men de vilde ikke have overgivet Den uden Kamp, og naar det kommer til Stykket, vilde de have kjæmpet for Hærens Skyld; det vil være det sandsynlige Resultat af vor Kamp allevegne her i Landet, alene at have kjæmpet for Hærens Skyld, men det vil ogsaa for mig være aldeles fuldstgjørende. Altsaa, jeg henleder Opmærksomheden paa, at naar vi ikke ere stærke til Søs, kan den ærede Minister ikke faae de bornholmske Mandstaber herover, og hvis det heldige Tilfælde skulde indtræffe, at vi ere stærke til Søs, kan han tage dem herover, — blot han tager Kadrene med. Hvis altsaa det høje Folkething skulde fastholde Bestemmelsen om at beholde Bornholms Bæbning, vil jeg rigtignok meget tilraade, at den ærede Minister siger: skal den vedblive, maa den blive i sin gamle Form, og saa maa der gjøres Noget for at skaffe den flere Befalingsmænd, men at indlade sig paa denne lille bitte Landeværnshistorie, som er foreslaet her i § 136, vil jeg rigtignok paa det Indstændigste fraraade. Endnu skal jeg blot tillade mig en eneste Bemærkning, som jeg glemte før, da jeg var ved Udskrivningsvæsenet. Her staar i den af Folkethingsudvalget afgivne Betænkning — det maa være mig tilladt at oplæse nogle faa Linier: „Ved den Maade, hvorpaa man ved Sessjonerne aarlig betegner en overordentlig stor Mængde Bærnepligtige som udygtige til egentlig Krigstjeneste, ofte som det synes af meget ringe Aarsager, er man paa Veie til at omgaa den almindelige Bærnepligt saaledes, at der let fremkalbes berettiget Uvillie.“ Dette er Uttringer, som jeg ikke finder mig foranlediget til at afvise paa mine egne eller paa mine ærede Kolleger Udskrivningschefernes, ikke heller paa Officerernes Begne. Derimod finder jeg, at der med Hensyn til de ærede Amtsrads-, Byraads- og Sogneraadsmedlemmer, der altid ere Medlemmer af Sessjonen og, som netop valgte af Befolkningen, ere der tillige som kontrolerende de andre Medlemmer, er Anledning